

„A kde je Tage teď? Je u vás doma?“

Pozorně si ženu prohlédl, ale nikde ani stopy po krvi nebo poraněních. Každopádně vypadala, že jí je přes osmdesát. Možná trpěla stařeckou demencí? Nebo prostě nemá všech pět pohromadě?

„Ne, ne, už je pohřbený.“ Žena energicky zavrtěla hlavou.

„Teď tomu nerozumím,“ řekl Patrik. „Už je pohřbený? A kde? My tu teď v kraji žádné probíhající vyšetřování vraždy nemáme.“

Starší dáma zjevně sbírala síly, aby to vysvětlila. Mluvila pomalu a zřetelně jako k dítěti.

„Jmenuji se Edith Lomanderová. Můj muž se jmenoval Tage. Zavraždila jsem ho, nikdo na to ale nepřišel. Lékař, který ho vyšetřil, došel k závěru, že zemřel přirozenou smrtí. Tak byl pohřben. Leží na fjällbackém hřbitově.“

„A jak jste ho zavraždila?“

Patrik moc nevěděl, čemu může věřit. Možná byla na útěku z Åldersro, staronového domu pro seniory ve Fjällbacce?

Jako by mu četla myšlenky, Edith podotkla: „Já nejsem blázen. S tělem je to všelijaké, ale hlavu mám dobrou. Dala jsem mu glykol. A z toho zemřel. Myslela jsem si, že všechno přejde, jen co zemře, že s tím budu moct žít. Ale nejde to. Proto jsem tady. Abych se přiznala. Tageho jsem zavraždila já.“

Patrik se zamyšleně podrbl na hlavě, pořád ještě nevěděl, co by s tím měl udělat. Edith ale působila příčetně. A cosi mu říkalo, že mluví pravdu.

„A co vás k tomu vedlo, že jste mu dala glykol?“

Edith se napřímila. Zjevně se jí ulevilo, že se o své břímě podělila. Dala si doušek kávy, zkrivila tvář a pak pokračovala: „Jak vysvětlit život, který jsem s Tagem měla? Začalo to tím, že mě hrubě fyzicky týral při svatební noci. Pak už to jen pokračovalo. Měla jsem ho opustit, ale přišly děti... A když dospěly a odstěhovaly se, tak, no ano... Život s Tagem bylo to jediné, co jsem znala.“

Patrik hledal slova. Její příběh ho zasáhl. Nedovedl si představit peklo, kterým si žena před ním tolik let zjevně procházela.

„Tak co vás nakonec přimělo ho zabít?“

Edith pokrčila útlými ramínky.

„To na tom právě bylo tak divné. Nic důležitého. Tolik se toho za ta léta stalo podstatně horšího. Jako bych už prostě jen najednou měla všeho dost. Nebyl spokojený, jak jsem opekla chléb. Tak mrštil o zeď mým šálkem na kávu, který jsem zdědila po babičce. Byla to pro mě velice drahocenná věc. A najednou ležel na zemi rozbitý na střepy. Jako by se v tu chvíli něco roztránilo i ve mně. Věděla jsem, že máme venku v kůlně lahev glykolu. Tak když se Tage vydal na svou každodenní ranní procházku, nalila jsem ho do džusu, který vždycky pil hned po návratu domů. Vyzunkl dvě sklenice. A pak zemřel. Myslela jsem, že bude jasné, co jsem udělala. A byla jsem připravená nést následky. Ale lékař, který po mém telefonátu přijel, usoudil, že zemřel přirozenou smrtí. Neudělali ani pitvu. Tak jsem nic neřekla. A krátce nato jsme ho pohřbili.“

„Kdy to bylo?“

„Včera od pohřbu uplynulo třicet let.“

Patrik na ni zíral.

„Třicet let?“

„Ano.“

Edith už nic neřekla, jen se na něj dívala. Patrik pořádně nevěděl, co má dělat. Zčásti by jí rád řekl, aby ze stanice odešla a už se o tom nikdy nezmínila. Uběhlo třicet let. Jaký význam mělo se v tom teď začít štourat? Jeho zodpovědná část však byla jiného ná-zoru. Na vraždu neexistovala promlčecí lhůta. Tři dny nebo třicet let, na tom nezáleželo. Vražda se musela vyšetřit v každém případě. Nebylo na něm, aby učinil jiné rozhodnutí.

Vzdychl.

„Chápete, že ho budeme muset vyzvednout z hrobu?“

Edith přikývla.

„Ano, to chápu. Co se stane teď? Mám s sebou tašku s věcmi, pokud mě chcete zatknout ihned.“

„Ne, ne, můžete se vrátit domů, musíme potvrdit, že je pravda, co říkáte, a to může chvíli trvat. Potřebuju ale na vás kontakt. A nesmíte nikam odjet.“